

KLNAĆY (3) *part praes act*

sg m G klnąc(e)go (1). *ϕ A* klnąc(e)go (1). *ϕ pl A m pers* klnąc(e) (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Złorzeczący, sprowadzający na kogoś nieszczęście lub niepowodzenie mocą słowa [kogo] (3) : Abyfycy nye słucháli głófu was klnącego LubPs O3v.

a. *W funkcji rzeczownika (2) : Miłuyćie nieprzyiaćioły wáfze (marg) Gr. modłćie fię zá klnące was. (-) BudNT Matth 5/44.*

W przeciwstawieniu: »błogosławiący ... klnący« (1): Y vbłogosławię błogosławiących cię [benedicentibus tibi]/ á klnącego cię [maledicentibus tibi] przeklnę BudBib Gen 12/3.

Cf **KLAĆ**

ZCh